

Bayer Zsolt: Vita a történelemmel és az ellenállás iránya – a háborúkról (1. rész)

2026 április 22. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

A régi Benesnek a birodalmat kellett széthordania az Antant megbízásából, a mi Benesünknek a maradékot kell behordania a birodalomba Brüsszel és Berlin megbízásából.

Jött a történelem, megérkezett, leült a nappaliban, keresztbe tette a lábát, kért egy kis szíver?sít?t, meglazította nyakkend?jét, egy kicsit mélázott, mosolygott, csak úgy, maga elé, ahogy szokott, egy szivart is el?vett, de aztán eszébe jutott a korszellem, úgyhogy azt visszatette a szivarzsebébe, majd ha elmondtam, amit akarok, kimegyek a gangra és elszívom ott, mondta, és belekezdett.

És elmondta megint ugyanazt, ugyanazt, más szavakkal, kiszínezve, de a lényeg nem változott semmit sem, mert ismét kiderült, hogy ez most a „történelmi szükségszer?ség", „ezen nem lehet változtatni" és „ennek így kell lennie".

Arról nem is beszélve, hogy a „nép" így akarja.

Ha pedig a „nép" így akarja, akkor nincs menekvés, de még vita sincs. Mert hát ki vitatkozna ?felségével, ugye.

Meghallgattam a történelmet, ezt az ötezer éve szenilis öregurat, utána pedig ismét el?vettem a régi könyveimet.

Jók, de f?leg fontosak a régi könyvek, a régi szerz?k, mert újra és újra bebizonyítják, hogy az öregúr ötezer éve szenilis, és mindenkinek jobb lenne, ha csak szivarozna és szíver?sít?t kortyolgatna, és soha, de soha többé nem kezdene „új" történetbe.

Cs. Szabó Lászlóval kezdtem.

„Egy tanulmányt kaptam Hviezdoszlávról. A szlovákok költ? csillaga volt. Legalább úgy gy?lölt minket, mint Pet?fi az osztrákot. De Pet?fi Shakespeare-t olvasott, Hviezdoszláv pedig Pet?fit, Madáchot és Aranyt. Arany verseit találták a halottas ágyánál. Amit elrontottak a szolgabírák, idáig helyrehozták a költ?k. A Dunavölgy franciái voltunk: gy?löltek s a nyelvünkön gondolkoztak. Adjon az Isten újabb ezer évre ilyen ellenséget. Mert jobb tíz bámuló ellenség, mint egy túl hatalmas barát. Költ?k énekeljetek!"

Cs. Szabó – mint mindig – most is odaszögezett a fotelhez. És látod? A történelem most úgy meséli ugyanazt a történetet, hogy a szlovákok közben barátaink lettek. Mert egymáshoz vert minket egy másik ellenség. Akir?l Jean Sévillia beszél, még az ezredforduló legelején:

„Örömmámoruk rövid ideig tart. Fukuyama prédikációjával ellenkez?en nem a világ egységesülése köszönt be, hanem a balkanizáció. A kommunizmus végének valódi okait elemezve látható, hogy a keleti népek az elszenvedett ideológiai nyomás dacára történelmi öntudatuknak köszönhet?en fennmaradtak. A lengyel történész, Bronislaw Geremek ezt emeli ki: »Egyedül a nemzeti eszme volt képes – az egyház segítségével – összeforrasztani egyszer?, természetes közösségeket, amik aztán nagyon nagy ellenálló er?kkel rendelkeztek.«

Következtetés: a kommunizmus bukása a polgári társadalom gy?zelme az önkényuralmi rendszer felett, de a nemzeté is a birodalom felett.

A Jaltán kétpólusúvá vált világ túlélte. Ezt egy sokpólusú világ követi. Az egykori Szovjetunió területén az államszövetség felbomlása elfeledett nemzeti identitásokat, etnikai és vallási követeléseket hív el?. Olykor fegyveres konfliktusokra is sor kerül. Európa közepén és a balkáni részeken újra felszínre kerülnek a kommunizmus ólomköpenye alá temetett feszültségek. A nemzeti kisebbségek újra magukra vonják a figyelmet – mint például a romániai magyarok. Az 1918-ban alapított és 1945-ben újjáalakult államok megrendülnek. Jugoszlávia szétesik, Csehszlovákia két részre szakad. Az európai határok sérthetetlensége többé nem tabutéma.

A Kelet és Nyugat közötti választóvonal elt?nt, de helyette kettéválik Észak és Dél: gazdag országok a szegény országok ellen. Európában a Németországon, Olaszországon vagy Spanyolországon áthaladó bevándorló áradat geopolitikai kockázatot rejt magában. Gazdasági és népességi csapások hullámai söpörnek végig a kontinensen. 1990-ben a Párizs-szerte nagy befolyással rendelkez? és a kor légkörét vizsgáló Alain Minc ezt a megállapítást teszi: »A nemzet, ez a furcsa alakzat visszatért. Csak a mi képzeletünk átalakulása kockázatos, ami fél évszázada egy kett?s meggy?z?désre épült: a gazdasági dinamizmus közelebb hozza egymáshoz az országokat, és az európai intézmény ennek természetes vetülete. Ez az utópia bomlófélben van.«"

Így, ezzel a történettel állt el? a történelem a rendszerváltások hajnalán. Újjászület? nemzetek, a nemzetek gy?zelme a birodalom felett, migránsok tömegei, Közép- és Kelet-Európa újjászületése. Ez volt a történet, és még

negyven év sem telt el. És mi hittünk ebben, mindennél jobban. Hiszen igaz volt a történet egyik legfontosabb eleme – ez: „(…) a keleti népek az elszenvedett ideológiai nyomás dacára történelmi öntudatuknak köszönhet?en fennmaradtak (…).” De már akkor, a kezdet kezdetén megjelentek azok az er?k, akik a nemzeti eszmélést azonnal és ellentmondást nem t?rve el?bb káros nacionalizmusnak majd kisvártatva fasizmusnak és nácizmusnak bélyegezték. És egy új birodalom már ott vicsorgott a sarokban. És persze, ebben sem volt semmi új. És eltelt harminchat év, és Cs. Szabó László 1938. szeptemberi naplóbejegyzései lám, életre keltek, és hátborzongató vadsággal rúgták ránk az ajtót. Cs. Szabó 1938-ban, a második világégés el?estéjén ezeket írta:

„De a sok parázsló háborút egyszer mégis csak egyesítik. Minél kés?bb, annál több vesztett lokális háború után kell megvívni a gyarmatokért, vagyis: a nyersanyagokért és a tengerentúli telepítésért. Egyesítsük tehát a háborúkat a cseh hadszíntéren! – sürgeti a (brit) konzervatív párt háborús szárnya. Úgy látszik, Godesberg óta Chamberlain fölé kerekedtek. Alapjaiban ?k is imperialisták, de a harcot a birodalomért átkeresztelték szent háborúvá a fegyveres er?szak ellen. Chamberlain még vonakodhat egy cseh háborútól, de egy vallásháború el?l éppen ?, a »clergyman« nem térhet ki. (…) Egykedv?en nézném ezt a színjátékot, ha szül?földem e pillanatban a Marquesas szigeteken volna. De a Dunavölgyben huzatos helyre feküdtünk. Sok fölemel?t írtunk és olvastunk dunai küldetésünkr?l. Én gy?lölöm. Istenem, adj csöndesebb beosztást a magyarnak, kisebb kockázattal! Az ember nézi a felh?t az ég alján, nagy jégverés lehet ott, gondolja. Az a jégfelh? mindig a hazám fölött van. Szeretném felgöngyölni, mint az ördög Schlemil árnyékát, meg se állnék vele a Csendes-óceánig.

De nem vagyok ördöngös s a hazám sem árnyék. Itt kell maradni. De akkor töltsön el minket Bethlen Gábor lassú haragja s Rákóczi György ravasz ereje. Nehezen ütöttek, de nagyot.”

Prófétai szavak 1938-ból. És remélem, minden olvasónak azonnal ez t?nt fel leginkább, ez borzongatta meg legjobban a lelkét: „(…) a harcot a birodalomért átkeresztelték szent háborúvá a fegyveres er?szak ellen”.

S akkor kérdezem újra, miközben a kétségbeesés elfehéredett ujjakkal kapaszkodik a hátamon: hát van egyetlenegy új meséje a szenilis öregúrnak?

Nincs neki.

S van most egy Bethlen Gábor vagy egy Rákóczi György? Bethlenünk van, éppen most támadta hátba Homonnai György, igyekszik vissza a hátországba, rendet tenni, megmaradni. A többi néma csend. S ebben a csendben megint Cs. Szabó kiabál a lelkemben, azt kiabálja, mi is történt az els? világégés után:

„A nagyhatalmak Párizsban dinasztikus és történelmi határok helyett néprajzi határokat akartak kiszabni. Minden el?szobában Benes ült, mindenütt ott termett a ceruzával. A fáradhatatlanul mosolygó emberke majdnem egymaga hordta szét a Habsburg Birodalmat és Szent István országát. Ültettek a kett? helyére egy nemzetiségi országot. Csakhogy ebb?l már hiányzott a Habsburg Birodalom latin-germán kultúregysége (…), s a magyar történelmi egység, amelynek legszebb jelképe az osztrák Donner Raphael huszáratillás latin Szent Mártonja a háromnyelv? Pozsonyban. (…) Egy szomorú ember beszél a prágai rádióban. csakugyan ? az? A m?sorközl? megismétli a nevét. El kell hinnem. De sehogy se tudom elképzelni. Mert én másnak is láttam. (….) Ha a népszövetség folyosóin valaki elégedetten mosolygott, tudtuk, hogy ? az. Masaryk fáradt volt, a lótás-futást már Párizsban átengedte Benesnek. És Benes szívesen futkosott. Szerette az el?szobákat. Aztán Dezs? és Kelen humoros népszövetségi étlapjaira is rákerült. Önéletrajzot írt, könyveket írtak róla. Így emelkedett hírben és dics?ségben. A franciák és az angolok leereszked?en t?rték a buzgalmát. Ha Lafontaine egyszer együtt látta volna Brianddal, biztosan megírja róluk a bernáthegyi és a foxi meséjét. Örültünk is ilyenkor, hogy Magyarországot a kevésbé népszer? és kevésbé jókedv? Apponyi képviseli.”

Íme hát, a régi mese új kiadásban. A mi Homonnai-Benesünk már nemcsak a franciák és az angolok kedvence, hanem a németeké is, s?t, az övék els?sorban. És ami megmaradt 1920 után, azt kell most behordania a birodalomba. Bizony: a régi Benesnek a birodalmat kellett széthordania az Antant megbízásából, a mi Benesünknek a maradékot kell behordania a birodalomba Brüsszel és Berlin megbízásából. Minden más ugyanaz.

A rendszerváltáskor újjáéled? közép- és kelet-európai nemzeteket most kell megfosztani nemzeti jellegükt?l. Kivétel Ukrajna, mert Ukrajna a hivatkozási alap, hogy a harcot a birodalomért átkeresztelhessék szent háborúvá a fegyveres er?szak ellen. Átkeresztelték. Következ? lépés lesz, hogy a sok parázsló háborút egyesítik.

A szenilis öregúr már kint van a gangon és szivarozik.

A nemzeti ellenállás iránya: vissza Bethlennel a hátországba, rendet tenni, és mindezt megakadályozni.

És ezzel még nincs vége.

(Folytatjuk)

Bayer Zsolt - www.magyarnemzet.hu



Ajánló